

Mezei Gábor

s z e n t

tartsd a kezed. tessék egy kutyaharapásnyi belőlem. aztán a szemfog helye a tenyér közepén. azért megtartjuk ezt is. te még szeretheted attól. hogy a húsemba tépett. nekem meg így már nincsenek érzelmeim. szent vagyok. és remegek mint a test. félek. és vérfoltos a glóriám. felettem égi szólam a tökéletesről. nincs mögötte senki. erre csend lesz. felmutatod a tenyered sebes. leengeded meggyógyul. a kutya nyüszítve elszalad. aztán visszajön és megalázkodik.

kráter

már látványnak nevezheted őket. akik a külvilágot jelentik. mert egy halvány kőhajításnyira jutottál. rálátásod lett. mondod. pedig egyszerűen elfelejtettek. kezed. amivel az arcodra másolt ezüstudvarára a holdnak fekete lyukat takartál. tavat a szemed helyére. egyben búvóhelyed is. melyre hogy vágytál-e. egyszerűen kiment a fejedből.

Krusovszky Dénes

Chris Burden-másolat (1)

Harcos Bálintnak

Meg sem kell szólalnom,
már az is éppen elég gyanús, hogy látok,
ezt az útkereszteződést például,
mert hiába fekszem be
a legsötétebb ponyva alá,
lesz olyan kép, ami még itt is rám talál.

Az őszinte beszédnél
semmi sem giccsesebb,
inkább azt hazudom hirtelen,
hogy műalkotás vagyok,
mégsem győz le a megértés,
pedig még hagyom is magam.

De ebből az utánzásból már csak
a tagadás felé van kijárat.

Gyengébb gondolatom egy járókelő
erősebb érzésére cserélem,
és amikor jönnek a rokonok
könyörögni, hogy fejezzem be,
úgy kezdem újra,
hogy nem is moccanok.